

telsen, men blot, at »barnet« godkender anerkendelsen, der skal bevidnes af to personer. I tilfælde af at manden i ægteskabet anses som barnets far, er det endvidere en betingelse, at han og moderen godkender anerkendelsen. Under de nordiske drøftelser har man fra dansk og norsk side erklæret sig indforstået med, at disse faderskabsfastsættelser medtages under ordningen, mens man fra finsk side har været betænkelig ved at foreskrive en ubetinget pligt til at anerkende disse fastsættelser.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger, pkt. 2, indeholder den danske børnelovs § 11, stk. 3, en regel, hvorefter justitsministeren kan bestemme, at anerkendelse af faderskab afgivet i udlandet kan ligestilles med en afgørelse, der er truffet her i landet. Sådanne afgørelser efter børnelovens § 11, stk. 3, vil være omfattet af lovforslagets § 2 og altså blive anerkendt i de andre nordiske lande.

Med hensyn til genoptagelse i Danmark af en faderskabsanerkendelse, der er afgivet i et andet nordisk land, henvises til bemærkningerne til § 1.

Til § 3

Forslagets § 3 angiver de undtagelsestilfælde, hvor en faderskabsafgørelse fra et andet nordisk land ikke skal anerkendes i Danmark.

Nr. 1-3 regulerer spørgsmålet om, hvilken afgørelse der i tilfælde af, at der foreligger indbyrdes modstridende afgørelser, skal have fortrin. Om baggrunden for en udtrykkelig regulering heraf henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 4. Som dér anført vil det være sjældent, at der vil forekomme indbyrdes modstridende afgørelser. Reglen i forslaget § 4, hvorefter domstolen skal afvise eller udsætte en faderskabssag, hvis der allerede verserer en retssag om faderskabet i et andet nordisk land, mindsker yderligere risikoen for modstridende afgørelser.

Nr. 1 handler om det tilfælde, hvor en afgørelse efter §§ 1-2 (den påberåbte afgørelse) strider mod en faderskabsdom, der har bindende virkning i Danmark. Den påberåbte afgørelse kan enten være en dom eller en fastsættelse, der er sket på anden måde end ved dom. Hvis den påberåbte afgørelse er en dom, har den ikke bindende virkning her i landet, hvis dommen er afsagt i en retssag, der blev anlagt, efter at den sag, der førte til den modstridende dom, blev anlagt, eller efter at fastsættelse på anden måde fandt sted. Når der er tale om modstridende domme, er det således afgørende, hvilken sag der blev anlagt først. Er den påberåbte afgørelse omfattet af § 2, dvs. en faderskabsanerkendelse, viger den for en modstridende dom, der

følger af en sag, som blev anlagt, før fastsættelsen efter § 2 fandt sted, det vil normalt sige før modtagelsen af faderens anerkendelse af faderskabet.

Nr. 2 omfatter den situation, hvor den påberåbte afgørelse strider mod en udenretlig fastsættelse af faderskabet, der har bindende virkning i Danmark. Den konflikt foreslås løst efter samme retningslinjer som i nr. 1. Er den påberåbte afgørelse således en dom, viger den for en faderskabsanerkendelse, der har fundet sted, før den sag, der førte til den påberåbte afgørelse, blev anlagt. Hvis den påberåbte afgørelse er en udenretlig fastsættelse, er det afgørende, hvilken fastsættelse der fandt sted først.

Nr. 3 indeholder en regel, hvorefter anerkendelse skal nægtes, hvis der ved en domstol verserer en sag om fastsættelse af faderskabet, der er anlagt, før den sag, der førte til den påberåbte afgørelse, blev anlagt, eller før den udenretlige fastsættelse fandt sted. Bestemmelsen indebærer, at anlæggelsen af den første retssag hindrer anerkendelse af en dom i en senere anlagt sag eller af en senere udenretlig fastsættelse. Reglen, der svarer til § 8, nr. 4, i den nordiske domslov, gælder kun verserende *retssager*.

Efter nr. 1-2 og nr. 3 er det en betingelse, at den faderskabsafgørelse, der gøres gældende mod den påberåbte afgørelse, henholdsvis har eller kan få bindende virkning i Danmark. Dette vil dels være tilfældet med hensyn til danske afgørelser, dels med hensyn til afgørelser, der er omfattet af forslaget §§ 1-2. Hvis Danmark i fremtiden skulle indgå aftale med et ikke-nordisk land om, at dette lands afgørelser skal have bindende virkning her, vil også sådanne afgørelser være omfattet af nr. 1-3.

Nr. 4 indeholder i lighed med den nordiske domslov en sædvanlig ordre public klausul.

Til § 4

Hvis der ved en dansk domstol anlægges faderskabssag på et tidspunkt, hvor der allerede verserer en retssag om faderskabet til det samme barn ved en domstol i et andet nordisk land, skal den danske domstol afvise eller udsætte sagen, indtil der er afsagt retskraftig dom i den udenlandske sag. Formålet med reglen, der svarer til § 11 i den nordiske domslov, er at modvirke, at retssag om samme faderskab behandles i flere nordiske lande. Bestemmelsen sigter kun til verserende *retssager*.

Det svenske lovforslag indeholder i § 4, stk. 2, en regel om, at et svensk »barnavårdsnämnd« ikke må godkende en faderskabsanerkendelse, hvis der